

Příkladní rodiče

Hošťálková 28. 8. 2016

Písně: 47, 459, 258, 672, 559

Čtení z Písma: Soudců 13, 2 - 16; ev.Marka 10, 13 - 16

Text kázání: Soudců 13, 12

Milí bratři a sestry,

Pán Ježíš děti miluje - mohli jsme to mít znovu před očima ve křtu malého Davida - říká, že jim patří Boží království. Objímá je, vkládá na ně ruce, žehná jim. Dělá to proto, aby všem dostatečně jasně ukázal, že ony skutečně patří Bohu. V Ježíšově objetí je objímá Boží láska, v jeho požehnání se k nim sklání sám Bůh, aby se jich dotýkal a s láskou o ně pečoval. Jsou-li tedy v laskavé péči Boží, pak je to právě to, co potřebují nejvíce.

V této souvislosti, ale nemůžeme přeslechnout otázku, která míří k nám: Jak je tomu s láskou naší vůči nim? Staráme se také o to, abychom dětem dávali to nejlepší? Dáváme jim my to, co potřebují nejvíce? Náš biblický text nás vede k tomu, abychom se nad tím, co je tím nejlepším a nejužitečnějším, co bychom v jejich životě neměli zanedbat a na co máme dbát, zamysleli.

Ukazuje se nám to tu na muži Starého zákona jménem „Manue“. Jeho otázka, kterou položil Božímu poslu má hýbat také námi: **„Na co máme u tohoto dítěte dbát a co s ním máme dělat?“**. Manue se tak ptá, když se od své ženy dozví radostnou novinu, že se Hospodin slitoval a zaslíbil jim narození syna. Jako člověk, který Bohu důvěřuje a na něj se spoléhá, se ptá po své odpovědnosti. V modlitbě Pána prosí o radu co má on a jeho žena dělat, aby svou příležitost nepromarnili a byli svému dítěti pravými rodiči. Co v jeho otázce slyšíme?

Především to, že poznává, že život dítěte postaví jej i jeho ženu do nové situace. Jestliže si to manželé neuvědomí dříve, pak určitě ve chvíli, kdy mezi ně Bůh staví dítě, si mají uvědomit, že člověk nežije a nepatří jen sám sobě, ale že žije z Boží lásky a pro druhé. Mnohé z toho co dříve připadalo jako samozřejmé, zůstane teď stranou, mnohého se budeme muset odříci, protože dítě samo je velikým darem a stává se novou náplní života.

A Manue se v této nové situaci ptá po radě: **„Na co máme u chlapce dbát a co s ním máme dělat?“** Ta otázka, adresovaná Bohu, není vůbec samozřejmé. Mnozí spoléhají jen na to, že si poradí sami, že se ptát nikoho a na nic nepotřebují. Manue se ale doptává a hledá Boží radu. Vidí příchod dítěte ještě jinak než skrze plenky a otcovskou pýchu. Vidí, jak do našeho přirozeného života píše svou vůli svrchovaný Bůh, jak otevírá pramen života tam, kde k tomu už nebylo předpokladu, jak zasahuje tehdy, když my už jsme naději ztratili.

Manue hledá, protože vidí, jak Bůh Stvořitel tvoří před člověkem své dílo, dílo lásky a milosrdenství. Ví, že je pouze člověk a že by se ve své lidské orientaci mohl vůči tomu velikému daru - dítěti prohřešit. Umíme být, bratři a sestry, i my k sobě tak střízliví? Nepřeceňujeme někdy svá mínění a svá rozhodování? Umíme přestat

myslet na sebe a otevřít se pro jiné? Manue je nám v této prosté poctivosti a upřímnosti skutečným vzorem, obrací se na Hospodina - tím správným směrem.

I my jsme někdy donuceni okolnostmi, kdy si musíme přiznat, že jsme v koncích a potřebujeme radu. Hledáme ji a ptáme se mezi lidmi. Je to jistě dobré, když vyjdeme z ulity svých myšlenek a pohovoříme si s lidmi o svých nesnázích. Zlé je na tom ale často to, že se zastavujeme právě zde, že hledáme jen lidskou radu a spokojujeme se jen s ní, že se nedíváme dál, jakoby už dál nic nebylo. Proto jsme tak často nejistí a bezradní. Náš text nás volá k tomu, abychom hledali radu po vzoru onoho starozákonního muže, který v modlitbě volá k Hospodinu. U něj vidí východisko ve své bezradnosti, jeho se ptá na radu a pomoc a s vírou čeká na jeho odpověď: **„Vyslyš mne, můj Pane, prosím...“**

To další, v čem nám může být Manue vzorem, je jeho prosba: **„Pane, prosím at' k nám znovu přijde sebou poslaný Boží posel a poučí nás co máme dělat s dítětem, které se má narodit.“** Manue touží po Božím naučení. Touží po slovu živého Boha. Kdo ve svém životě počítá s Bohem, očekává na jeho slovo. To patří k víře - očekávat na Boží odpověď, protože Bůh mluví, svým Slovem nám podává pomocnou ruku. Jsme pro něj a jeho Slovo otevření? Chceme ve chvílích rozhodování a všelijakých životních proměn slyšet jeho radu? Dovedeme za své děti a kvůli svým dětem čekat v modlitebném ztišení na Boží hlas? Věříme tomu, že nám má Bůh co říci i do našeho jednání s nimi?

Manue ještě v náručí nadržuje nic, ale už se stará, už s Bohem rozmlouvá - aby byl připraven. Sotva se dozví o té Boží radostné novině, hned chce se svou ženou přiložit ruku k dílu. Nic nechce promeškat, nic nechce pokazit. Z této modlitby přímo cítíme, jak před ním vyvstává vědomí velikého závazku a veliké povinnosti: Bdit nad duší dítěte, to je skutečně nesmírně vážná otázka: **„Co máme s dítětem dělat?“** Je v ní skryta úzkost rodičovského srdce o to, aby své odpovědnosti dostáli. Mít dítě je jistě veliká radost, veliké štěstí pro otce i matku. Ale současně s tím jde ruku v ruce i velká odpovědnost. Moudře jedná ten, kdo jako Manue umí před Bohem pokleknout a u něj si vyprošuje radu i sílu. Mít děti, to pro křesťana znamená: mít je v plné odpovědnosti před Bohem.

A ještě v něčem nám je tento člověk vzorem - prosí: **„...necht' k nám znovu přijde sebou poslaný muž Boží a poučí nás, co máme dělat...“** Manue ví, že Bůh nám své slovo vyřizuje po svých poslech. On s člověkem vždy jednal a jedná způsobem nám nejsrozumitelnějším - ve svém Slově. Posílá za námi své posly, bratra nebo sestru, kteří nám mohou na Boží vůli ukázat, tlumočit nám ji. Proto Manue prosí o nový příchod posla, který jim vyřídil ono radostné poselství **„at' k nám přijde znovu a naučí nás...“** Stejně máme prosit i my, vyhlížet příchod těch, kteří nám Boží poselství vyřizují, otevírat dveře svých domovů pro Boží Slovo.

I tuto chvíli máme proto, bratři a sestry, abychom dali slovo především Tomu, který k nám přišel ve jménu samého Boha, nebeského Otce - Ježíši Kristu. On nám na naše otázky odpoví nejlépe. A co nám říká?: **„Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, protože takovým patří království Boží.“** Nebraňte jim to znamená: Nechte je jít ke Kristu! Nebraňte jim jednou svou zapomnětlivostí a jindy naopak mnohým staráním, nebo zas nezájmem. Nebraňte jim, ale pomáhejme jim jako ti, kteří jsou pravými rodiči, nejen podle těla, ale podle Ducha. Manue a jeho žena nám jsou příkladem pravého rodičovství a slovo Pána Ježíše konečnou odpovědí na naše otázky: **„Co máme dělat s tímto dítětem?“ „Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim...“**

Amen.